

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXVI. An ex conditione Spirituum, qui præ cæteris certos quosdam homines persequuntur, iudicium de Spiritibus, quod humani sint, vel Dæmoniorum, capi possit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Fortè tamen, quia non solum res sacras; sed & signa rerum sacrarum Dæmones detestantur; & quicquid demum *sacrum* redollet; sacris temporibus, tanquam non suis: sed profanis, tanquam magis conuenientibus, insolentiores & molestiores erunt: & nisi aliunde molestandi occasiones habeant, sacris se continebunt, minusque molesti erunt. Sed vt hoc cum ratione dicitur: ita cum ratione potest negari.

Quid porrò ex dictis omnibus? *Ex differentia temporum, vel nullum certum iudicium sumi pro Dæmoniorum Spiritibus, vel admodum infirmum.* Hoc tamen examen prætereundum nobis non erat, quod per se infirmum est, id cum firmioribus indicijs coniunctum, rebus & vires accipit, magisque persuadet.

CAP. XXXVI.

An ex conditione illorum Spirituum, qui, præ cæteris, certos quosdam homines persequuntur, iudicium de Spiritibus possit accipi, quòd vel humani sint, vel Dæmonum.

Dubium non est quosdam esse Spiritus, qui certis hominibus, præ cæteris, sint molestiores. Illa ipsa loca, quæ ratione hominum, Spiritibus infesta esse diximus, nobis in hac causa suffragantur. sed quia de hoc aliàs, hic non plura. An Spiritus hi Dæmones tantum sunt? an aliquando Spiritus hominum? An semper hominum? nunquam Dæmonum?

Molestiarum, quæ ab his afferuntur: malorum item, quæ infligunt, hic rationem non habemus. Illa aliis discussa sunt locis; & quid ad Spirituum discretionem faciant, demonstratum. Solum Spirituum habetur ratio. Quæritur, an qui viuentes certos insequuntur (siue graues multum sint, siue non sint, parum huius interest) Dæmones sint, vel humani Spiritus.

Et aliquando hominum esse Spiritus, qui has molestias afferunt, videtur esse extra controuersiam. Probant hoc suo exemplo Spiritus matris Neronis: Spiritus virginis Byzantinæ Cleonicæ; Spiritus imperatoris Galbæ; vt alios quamplurimos omittam, quorum i. cap. & aliis, facta est mentio.

Exemplis his facilius creditur; quod ratio, quæ hanc rem impossibilem esse doceat, nulla sit: graues autem sint causæ; quæ, vt quandoque fiat, egregiè probent.

T

Qui

Qui pluribus aliquando molesti sunt Spiritus, an non vnum aliquem insequi possunt? Nisi forte iis legibus diuinitus astrictos esse dicere velimus Spiritus, vt & vno tantum loco viuentibus adsint, molestique sint; & præterea nunquam molestare valeant, nisi pluribus molestias afferant: quæ quis dixerit? dicenti quis crediderit?

6. Conueniens quoque est, & iustum; vt humani Spiritus molesti sint, & homines molestiis insequantur. Purgandi enim, si ab his nulla, ab illis multa exspectant solatia; an non hos insequentur, illos deserent? Damna, cum malè iis velint, qui ipsorum malorum fuerunt authores, & promotores; cur eosdem molestiis insequi non valebunt?

7. Veruntamen *Dæmonum Spiritus, vt plurimum, esse crediderim, qui homines insequuntur*. Causa præcipua huius est, quod quicumque insequantur, iidem ferè persequantur: persecutio verò, quamuis ab alijs esse possit Spiritibus, non tamen semper tanta, quanta plerumque affertur, esse potest: & vt possit, tamen non ad humanos; sed Dæmoniacos propriè Spiritus pertinet. quemadmodum Capite 29. dictum est.

CAP. XXXVII.

An ex conditione eorum, qui persequentes Spiritus patiuntur, possit colligi, humani ne sint Spiritus, qui molesti sunt, vel Dæmoniorum.

1. Num hîc supponimus; alterum est explicandum: tertium definiendum. Supponimus quosdam viuentium pati, præ cæteris hominibus, infestantes Spiritus. Explicandum quid per conditionem hominum intelligamus. Definiendum, an ex conditione hominum, qui molestias Spirituum sustinent, possit coniectura fieri, vtrum humani sint, vel Dæmoniorum Spiritus, qui molestant.

2. Primum illud supponimus. & ob id plurib. persequendum non est. Exemplis abundamus. aliàs quoque idem demonstratum est hoc iustissimis de causis fieri. Vide huius Disputationis Capita, 15. & 17. & c.

3. Conditionem viuentium, intelligimus statum vitæ, in quo ipsi degunt & versantur: veruntamen non quemcunque; sed qui cum improba vel honesta vita coniungitur: ita videlicet, vt mortales
dupli